

A monorierdői reformátusok hírlevele

VII. évfolyam, 5. szám

2019. december

„ti magatok is mint élő kövek épüljetekek fel lelki házzá” (1Pt 2,5)

Az Ige körül

„És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” (Lk 2,6-7)

Romantikus karácsony

Amire mindenki vágyik. Kellékek sokaságának beszerzéséért sorakozunk, ami ehhez szükségeltetik. Villogó LED-fűzér nemcsak a karácsonyfára, hanem az egész házra. Ünnepi szalvéták és gyertyák, drága borok és különleges ételek az asztalra. Illatmécsek, mûhó és mézeskalács. A mûhavas mûfenyő mellett

pedig barátságos tűz lobog a kandallóban... lehet, hogy még egy őzike is benéz az ablakon. Néhány évvel ezelőtt olvastam egy magazinban, hogy milyen ruhát illik ilyenkor fölvennie a család tagjainak, az illusztráció mellé pedig oda voltak írva az árak. Apuka öltönye és alkalmi cipője, anyuka kosztümje, a gyerekek ünnepi viselete összesen kb. 500.000 forintot tettek ki. Hogy tökéletesen romantikus legyen az ünnep. És hogy tökéletesen ne emlékeztessen arra, amit ilyenkor ünneplünk.

20 évvel ezelőtt egy zempléni nevelőotthonban dolgoztam. Karácsonykor az ott nevelt kb. 180 gyermek többsége gyámhatósági engedéllyel hazamehetett. De voltak olyanok, akiknek nem volt hová hazamenniük, nem volt számukra hely. És négy fiútestvér is volt, akik ugyan hazamehettek, de az alkoholist nevelőapja szenteste az egész családot kizavarta az udvarra, és ott töltötték az éjszakát. Sokszor emlegetem őket, mert mély nyomot hagyott bennem,

és 20 év távlatából is borzongok tőle. Nem volt számukra hely. Az jutott eszembe, hogy ezek a gyerekek talán jobban átérezték a karácsony valóságát, mint mi. A rideg valóság közelebb áll Jézus történetéhez, mint az általunk romantikussá varázsolt, sokszor giccsbe hajló, szegfűszegillatú ünneplés.

Gyakran fordítva közelítünk a dolgok lényegéhez. A karácsonyi történet arról szól, hogy egy sziklába vájt, állatszagú barlangot a benne megjelenő Jézus szent helyé változtat és örömmel tölt el. A népszámlálás miatt összegyűlt és kavargó tömegtől zajos kisváros legbékésebb, legcsöndesebb és legboldergabb pontja egy istálló lett. A legnagyobb öröm helyszíne nem a fogadók ételtől és italtól roskadozó asztalai (a korabeli bárpultok), hanem egy jászol lett.

Az édesanyák biztosan tudják, hogy nem a körülmények teszik boldoggá egy gyermek érkezését, hanem a gyermek érkezése teszi boldoggá és romantikussá a körülményeket. Valahol ebben van a karácsony valódi romantikájának, az ünnep boldogságának titka is. Túl sok erőt és anyagiakat fektetünk az ünnepbe, miközben csak engedni kellene, hogy a kisgyermekként megszületett Jézus önmagában örömet jelentsen. Nem a drága pénzen megvásárolt kellékek és ajándékok teszik ünneppé a karácsonyt, hanem a hétköznapi küzdelmeken és tragédiákon át is megjelenő Jézus hozza az ünnepet. Ő az, aki a tökéletlen körülmények ellenére is tökéletes békét és örömet tud adni.

Az idén egyáltalán nem úgy alakult az ünnepre készülésem, mint ahogyan az emberileg ideálisnak mondható. Kórházakat jártunk, betegséggel küzdöttünk és küzdünk ma is a családjunkban. Én is ebben értettem meg, hogy mindennek ellenére – sőt, éppen ezekben(!) – jelenik meg maga az Úr, és az egyáltalán nem romantikus körülmények között ad igazi ünnepi békességet. Végtelenül hálás vagyok ezért az Úrnak, és szívből együtt tudom magasztalni a pásztorokkal, akik a Betlehemben és környékén tartózkodók közül egyedülként fedezték fel ezt a csodát és kincset. Ma is csak kevesen értik talán, hogy

miről is szólnak e sorok, de kívánom, hogy mindenki átélje! Lehet, hogy akinek kevesebb van (pénzből, családtagokból, egészségből), annak nagyobb esélye van erre?

Romantikus karácsony, ami nem létezik. Csak mi próbáljuk műanyagá tenni az ünnepet, s ehhez meg is kapunk az üzletekben mindent. De az ünnep romantikájára a végső csapást egy másik sziklabarlangban megjelent ember mérte. A betlehemi sziklaistállóban született kisgyermek három évtized múlva kínos kereszthalála után egy sziklasírban végezte be földi pályafutását. Általában a híradásokban azt szoktuk hallani, hogy valaki „tragikus körülmények között halt meg”. Jézus tragikus körülmények között született, élt és halt meg. Azért, hogy az ember tragédiájának tökéletlen helyszínére, erre a Föld nevű bolygóra mégis békét, örömet, boldogságot és szeretetet hozzon. Nekem nem kell más az ünnephez, és biztosan tudom, hogy Neked sem. Legyen ez a legnagyobb ünnepi élménye mindenkinek, és akkor a legtöbbet kívántam, amit az ünnep megadhat.

Lénárt Tibor

„Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljeteK, mert íme nagy örömet hirdetek nekteK, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nekteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,10-11)

Jézus születése az életünkre nézve

Jézus Krisztus születése nem csak egy régi történet és hagyományünneplés, hanem a szívünk mélyéig ható áldás, öröm és dicsőség Istennek, amely végigkísér mindnyájunkat az elmúló években, az elérkező Új évben és egész életünk útján. Istennél mindannyian számon vagyunk tartva, fel van írva a nevünk, és ismer minket már születésünktől fogva. Nekünk már nem kell név szerint feliratkoznunk nála, mint ahogyan a régi Római Birodalom idejében történt az első népszámláláskor, Augusztusz császár rendeletére. Aki még nem ismeri Jézust, bátran elindulhat megkeresni Őt, ahogyan a pásztorok mondták és tették: „Menjünk Betlehembe és nézzük meg, mi történt ott! Hogy láthassuk, amit az Úr mondott nekünk!”

Mi is elindulhatunk megkeresni Jézust. De nem kell elmennünk Betlehemig, és már nem kisgyermekként fogunk rátalálni az Úrra, hiszen amikor eljött erre a földre, időközben felnőtté vált, sok-sok emberrel találkozott és sok

ember találkozhatott Vele. Sokakat meggyógyított, sokaknak erőt és hitet adott, és sokaknak változott meg Általa az élete. Ma már másképpen találkozhatunk Vele, mert hús-vér testben nem látjuk Őt. Meghalt, feltámadt harmadnapon a halálból, felment a mennyekbe, ott ül az Atya Istennek jobbján.

Kérdezhetjük, hogy akkor mégis hogyan találkozhatunk Jézussal? Hogyan ismerjük meg? A válasz: a bennünk lévő hit által, Isten ígéjének hallása és olvasása által, amit a Biblián keresztül naponkénti olvasással, az igehirdetés és minden olyan alkalom által, ahol Isten ígéje tisztán szól! És szívünk ajtaját megnyitva befogadhatjuk Jézust az életünkbe. Mert Ő velünk van minden időben, zörget a szívünk ajtaján, de ehhez nyitott fül is kell, hogy halljuk meg a hangját.

Aki megnyitja Jézusnak szíve ajtaját, az rátalált Jézusra! És érezheti, mi történik akkor, amikor a szívébe beengedi Jézust. Ő szeretne az életünk része lenni, szeretne velünk lenni életünk útján. Szentlelke által mindenütt jelenlévő. Ott van velünk életünk minden idejében. Amikor elmegyünk a templomba, a közösségi alkalmainkra, amikor este nyugovóra térünk, amikor felkelünk és végezzük naponkénti munkáinkat. De mindehhez kell a hitünk, hogy el tudjuk fogadni azt, hogy nem látjuk Őt, mégis hiszünk benne, hogy az életünk Ura szeretne lenni. Szeretne a bűneinktől, a terheinktől megszabadítani, mert csak Ő

tudja megtisztítani belső emberünket.

Jézus születése a mi újjászületésünk is lelki értelemben, mert Isten kiválasztott bennünket születésünktől fogva, hogy életünk valamely szakaszában Isten Szentlelkének bennünk munkálkodása által rátalálhassunk Jézusra. Azért, hogy szentségben és igazságban éljünk vele együtt életünk minden napján. Ő megtanít arra, hogyan kaphatunk bűneinkre bocsánatot és hogyan szabadulhatunk meg bűneinktől. Ő elvezet mindnyájunkat a békeesség útján. Isten áldása és szeretete kísérje életünk minden napját ünnepeinkben és az esztendőnk minden idejében!

Gáspár József

Egy új Élet érkezése...

Karácsonyhoz közeledvén, az Advent meghitt időszakában mindenkiben feltörnek a családdal, az összetartozással és a szeretettel kapcsolatos gondolatok, érzések. Ez árad hozzánk – sokszor közhelyesen és felszínesen – mindenhol, s valódi kihívás, hogy az üres szövegeket ki tudjuk szűrni az Úrtól

kérhető és kapható belső hallásunkkal, és el tudunk igazodni belső irányítunkkal a világban, de leginkább önmagunkban. Mert ebben is kérhetjük az Úr segítségét, ahogyan annyi másban is! Hogy valóban belülről, igaz hittel, szívvel és lélekkel éljük meg ezt a pár hetet.

Egy újszülött érkezése mindig hatalmas csoda, mindemellett óriási kihívás is. Az új Élet világra jövele manapság a fejlett gyógyászati tudományoknak köszönhetően jórészt komplikációktól mentesen zajlik, Istennek hála ritkán torkollik tragédiába. Természetesen az ezt megelőző kilenc hónapban is rá vagyunk utalva az Úr segítségére, hatalmas szeretetére, maga a születés azonban sűrítetten tartalmazza mindezeket! Az újszülött első sírása pedig örömkönnyekeket csal mindenki szemébe, aki csak meghallja, és kárpótol minden nehézségért.

A kihívás ugyanakkor a kórházból való hazabocsátatásnál kezdődik igazán, amikor az újdonsült szülői pár – sokszor teljesen segítség híján maradván, elsőszülött esetében mindenfajta rutin hiányában – a sok aggodalom közepette megismerkedik a kis Élet sokszor sírással kifejezett igényével, szükségleteivel. Az aggodalmak tengere gyakorta végtelennek tűnik: ugye nem éhes szegényke? Ugye nem beteg? Ugye nem fázik, vagy nincs melege? Miért sír ennyire, amikor fürdetik? A hasa fáj, azért sír? Mik ezek a pöttyök az arcoskáján? Kire hallgassunk, hiszen mindenki mást mond, mindenki mást tanácsol? Mivel ártunk, és mivel használunk?

Az éjszakák pedig kifejezetten félelmetesnek tűnhetnek – miért nem alszik? Elrontottunk valamit? Ha pedig alszik, akkor felmerül a kérdés: vajon minden rendben van vele?

Évek távlatából mulatságosnak tűnhetnek a kezdeti félelmek, ugyanakkor

sokszor nehéz megküzdeni azzal az ellentmondással, hogy a rózsaszín elképzelések a szépen, csendesen, békében eszegető és alvó babáról pillanatok alatt csapnak át egy bizonytalanságokkal és félelmekkel teli, akár órákig is elhúzódó tehetetlen helyzetbe.

Az Úr szeretete ugyanakkor mindenhol ott van, hiszen végtelen! Ezt jelenti valójában az Adventi időszak és a Karácsony. A születés, a kisbaba cseperedése, a szülők kitartása, amihez az Úrtól lehet és kell is erőt kérni! – ezekben mind ott van. A szép, meghitt pillanatokban ugyanúgy, mint a bizonytalansággal, félelemmel és aggodalommal teli órákban. Én, mi az előzőekben végtelen hálát érzünk, utóbbiakban pedig bátran merünk segítséget kérni: türelmet, alázatot, erőt, éberséget és kitartást. A hála mindenkor emlékeztetni fog arra, kinek köszönhetjük azt, hogy szülők lehettünk, hogy megtapasztalhattuk a családdá válás hihetetlen, csodálatos eseményét. Kérni pedig ezeket az erőket mindig kell, hogy legyen az embernek hite és bátorsága - leginkább hite, hiszen Isten nélkül nem megy! Az Úr megváltó tette, amelyre Karácsonykor emlékeztetjük magunkat, ami azonban Húsvét alkalmával teljesedik ki igazán, és akkor nyeri el valódi jelentését, lehetőséget ad nekünk arra, hogy merjünk kérni, ugyanakkor egyfajta kötelezettséget is mér ránk, hogy minden percben, de lehetőleg folyamatosan, hálásak legyünk azért, hogy kérhetünk. A hála pedig segítségünkre van abban is, hogy ezt a szép időszakot valódi mélységeiben élhessük meg.

Áldott Adventot!

Feketéné Tóth Andrea

Egyházfenntartói járulék vagy hálaadomány Istennek?

Kedves Testvéreim az Úrban, Monorierdői gyülekezeti társaim!

Ez év szeptember utolsó szombatján részt vettem Rácalmásan egy pénzügyi előadáson melyet Lovas András lelkipásztor úr szervezett a missziói gyülekezetek lelkipásztorai és segítői számára. Az itt elhangzottak nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy másképp kezdjek el gondolkodni, a gyülekezet anyagi helyzetéről. Azóta rágom és forgatom magamban, hogy hogyan tudnám ezen gondolatokat jól megosztani veletek. Most egy pár sorban megpróbálom leírni úgy, hogy első sorban ne a közgazdász szólaljon meg belőlem, hanem Isten gyermeke.

Sok szívből jövő igaz Ima meghallgatást nyert és a monorierdői reformátusokat megajándékozta az Úr egy templommal és egy igaz hitű tiszta szívű lelkipásztorral. Igen! Most a saját templomunk harangjának hívó szavára készülődhetünk, és Lelkipásztorunk igehirdetésére töltődhetünk fel lelkiileg hétről hétre. De ez nem a végcél, hanem a kezdet. Kezdetre annak, hogy Monorierdő önálló gyülekezetté alakulhasson.

Miért van erre szükség? Mert egyénekenként mindannyiunknak szükségünk van az Istennel való kapcsolatra a lelki táplálék elérése érdekében. És jól esik látni, hogy ezzel nem vagyunk

egyedül, és arra is szükségünk van, hogy valaki segítsen ezt a „kapcsolatot” felerősíteni. Ez lehet, hogy egy kicsit közgazdász lett, de a Templom az a pláza, ahol a lelki táplálékhoz juthatsz hozzá, és a Lelkipásztor a boltvezető, aki segít neked, hogy a számódra legmegfelelőbb módon juss hozzá. Otthon is tudsz táplálékot előállítani, mint ahogy imádkozol az otthonodban, de időközönként szükséges bevásárolni a plázában is, mint ahogy szükséged van elmenni a Templomba is. Segítséget kaptunk Istentől, hogy Monorierdőnek saját „Plázája” legyen saját „Boltvezetővel”. Most rajtunk a sor, hogy bizonyítsuk, hogy méltók vagyunk erre a beruházásra, és képesek vagyunk fenntartani és működtetni külső segítség nélkül.

Ahhoz, hogy a Lelkipásztor teljes énjét Istennek tudja szentelni és csak a szolgálatra összpontosítson, nem szabad anyagi dolgokkal foglalkozzon. A gyülekezet és a Presbitérium feladat biztosítani az Ő és családja anyagi biztonságát. És erre úgy kell tekinteni, mint Istennek tett hálaadomány azért, amiért tenyerén hordozza gyülekezetünket.

Éppen azért, hogy a Templomból elégedetten, Isten Szentlelkével jóllakottan menjünk haza, az oda szánt adományra tekintsünk úgy, mint a mindennapi lelki kenyérünknek az árára! És mint ahogy a testünket tápláló kenyérből is naponta minimum egy fél kiló szükséges, hogy jóllakottnak érezzük magunkat, nem szabad kevesebb összeggel beérjünk a lelki táplálékunkra szánttal sem.

Jelenleg az éves költségvetésnek egynegyede egyházmegyei támogatásból van biztosítva. Meg kell erősödjünk, mind gyülekezeti gyarapodásban, mind pedig odaszánásban, hogy a gyülekezeti kiadásokat támogatás igénybevétele

nélkül tudjuk biztosítani, ezzel lehetőséget adva más missziói gyülekezet támogatására. Ezért fontos, hogy előre elkészítsük a szívünkben, és Istennek tett hálaáldozatként gondoljunk az adományra, függetlenül attól, hogy egyházfenntartói járulékként, perselypénzként vagy egyéb adományként szánjuk oda.

„Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek el hozzátok előre, és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány. Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti Isten.” (2Kor 9,5-7)

Móréh András (pénztáros)

ISTENTISZTELETEK RENDJE

Dec. 24., 16 óra: Szentestei istentisztelet a gyerekek műsorával

Dec. 25., 10 óra: Karácsony ünnepi úrvacsorás istentisztelet

Dec. 26., 10 óra: Karácsony ünnepi istentisztelet

Dec. 29., 10 óra: Úrnap i istentisztelet

Dec. 31., 17 óra: Óévi zenés áhítat

Jan. 1., 15 óra: Újévi ünnepi istentisztelet

**SZERETETTEL HÍVUNK ÉS VÁRUNK MINDENKIT
ISTENTISZTELETEINKRE!**

**ISTEN JELENLÉTÉBEN TELJES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS ÁLDOTT ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!**

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Madar-Nemes Edina, Feketéné Tóth Andrea

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu